

var sket for længe siden. Alle disse syv sidste Aars Oplevelser havde ofte forekommet hende saa besynderligt uvirkelige. Hun havde undertiden kunnet overfaldes af en Fornemmelse af, at hun endnu var den unge Pige i sine Forældres Hus, . . . at hele hendes Ægteskab, hele hendes Liv her i Vejlbys Præstegaard blot var en lang, urolig Drøm, hvoraf hun vilde blive vækket ved et eller andet Hanegal.

. . . Da Afrejsens Time kom, kyssede hun Børnene og sagde Farvel til Emanuel paa saa rolig en Maade, som om ogsaa hun troede, at Adskillelsen kun skulde blive kort. Hun fulgte dem til Vognen, pakkede selv Børnene godt ind og bad Abalone huske paa at give dem deres rene Forklæder paa, inden de naaede København.

Da Emanuel i Afskedens Øjeblik grebes af heftig Sindsbevægelse og blev ved at holde om hendes Hoved og kysse hende, sagde hun for at opmuntre ham, at han nu ikke skulde gøre sig Bekymringer for hendes Skyld; det vilde nok altsammen jævne sig.

„Pas blot godt paa Børnene, Emanuel,“ sagde hun til allersidst; — men som om hun med disse Ord havde udtømt sin Sjælekraft, vendte hun sig idetsamme om og gik op ad Trappen, endnu før Vognen var begyndt at køre.

„Gaa op paa Jordhøjen i Haven — saa vi kan vinke til dig!“ raabte Emanuel efter hende.

Uden at vende sig om gik hun ind i Huset.

Kusken knaldede med Pisken, og Hestene satte sig i Bevægelse. Da Vognen rullede ud igennem den hvælvede Port, skreg Sigrid Hurra.

Paa Vejen ud gennem Vejlbys tilraabte nogle Venner dem et oprigtigt „lykkelig Rejse“; ja, grebet af uvilkaarlig Ærefrygt ved Synet af Landaueren og den liberiklædte Kusk, blottede endog et Par af hans Fjender Hovedet, idet han kørte forbi.

Da Vognen naaede ud paa Landevejen, sagde Emanuel: „Tag nu Lommetørklæderne frem, Børn!“ Og